

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

SZÉL ÚRFIAK

Hancúroznak, megcibálják
a bokrokat a víg szelek,
így tanulták, ezt folytatják
a serdülő szélgyerekek.

Erejüket fitogtatva
ráznak ajtót, ablakot,
kiugratnak a bokorból
egy bóbiskoló nyúlbakot.

Amint megtalálja őket,
nem teketóriázik sokat,
fülön ragadja, s megcsípi
a dér a szél úrfikat.

OZSVÁTH ZSUZSA

IJEDELEM- HATÁROZÓ

A szomorúság olyan gyom,
amely nemhogy agyonnyom,
de akárhogy is téped-húzod
a jó földet egyre nyúzd –
azon nyomban ágyásban
visszanő a szántásban.

Ha irigy vagyok, hamar
gyűl a szívbe zavar,
s gyomron rúg forró dalom:
egyszemélyes forradalom.
Jelszavam: ha nekem nincs,
másé se legyen a kincs!

Berezel mind a nagyvagány
látva, hogy jó a vad magány.
Ha száz év vagy egy pillanat
ereje – magára marad.
Ki megérzi erejét egyedül,
messzeföld' vígan hegedül.

TÓTH ÁGNES

ESZEM ÁGA

Eszem ágán ül két holló,
csőrükben egy rozsdás olló.
Lenyisszantják eszem ágát,
keresik az eszem árát.
Eszem ára törékeny kincs.
Nekem eszem ágában sincs
eszem ágában tartani,
két hollónak odaadni.

TITKOS ÖSVÉNY

Novemberre kicsit meghalnak a fák, az ágakon csak zúzmara csillog néha. Eugénia szerette a csupasz fákat nézni, főleg a zúzmarásokat. Reggel is ezeket bámulta, ahogy végigbattyogott a Kosztolányi utcán, lefelé, a sulifelé. Milyen kár, hogy nem mehetek közelebb! – gondolta.

Másnap, felfele kapaszkodva ugyanazon az utcán, gondolt egy nagyot, és letért a megszokott útvonalról, amit nagypapa, mindenki Bandi bácsija megszabott neki. A temetőbe vezető ösvényen ment tovább. Kicsit félt.

– Mit keresel te itt, Eugénia? – szólt hozzá egy kökényfekete varjú, ahogy belépett a kapun. Káver volt, Eugénia névről ismerte már, sokszor látta a temetőben. Ott röpködött ágról ágra, kriptáról keresztre. Káver nagyon sötét, igazán fekete tollú varjú volt, igazán mély hanggal. Nem lehetett félrehallani, amit mond.

Biztosan ezt kérdezte. Máskor Káver csak Eugénia nevét károgta.

– Semmit, csak kíváncsi vagyok, mit írtak ide – válaszolt a lány, és egy latin nyelvű feliratra mutatott.

Továbbment a sírok között. Látta neves emberek sírköveit, meg egy-egy szépen faragott kopjafát is látott. Az egyik nagy kripta felé tartott. Megállt a fura, csúcsíves formákkal és angyalokkal, kereszttekkel, sötét ablakszerű nyílásokkal díszített épület előtt. Káver odarepült, az egyik oszlop párkányára szállt.

– Káver, beszélnek veled azok, akik itt vannak? – kérdezte Eugénia.

– Persze, hogy beszélnek velem! Különből miért tanultam volna meg a nyelvüket, nyelveiket? – válaszolt kissé bosszúsan a varjú.

– És mit mondanak?

– Van, aki sokat beszél, és van, aki szinte semmit sem mond.

– Mit mondanak azok, akit sokat beszélnek?

– Életük történetét mesélik. Egy-egy mese akár háromkötetes regényt is kitenne.

– És akik semmit sem mondanak?

– Mindenki mond valamit – mondta Káver.

A kislánynak hirtelen eszébe jutott, hogy nem szabadna itt lennie, már így is túl messzire merészkedett, úgyhogy elszaladt, ki az utcára. De másnap ismét megjelent.

– Újból itt? – kérdezte Káver. – Meg ne lásdson Palis! – fűzte hozzá.

– Kicsoda? – kérdezte Eugénia.

– Ő vigyáz itt a békére, a csendre. Itt kacsál, a piramisformájú kripta mögött.

Ősz, hosszú hajú, torzonborz szakállú, fehér inges ember dolgozott a kereszttek között. Nem hasonlított Bandi nagypapára, de jó embernek nézett ki. Kifele menet látta, hogy az

◆ SZÁNTAI JÁNOS

AZ OKOSTELEFON

Az osztályban mindenkinek van.
Csak nekem nincs.
És erről nem is illik beszélni.
Mert az csúnya dolog.
Attól, hogy valakinek nincs,
ő pont olyan kedves,
meg szép,
meg ügyes,
meg gyerek.

Persze, szünetben
az osztálytársaim közötték velem:
Hülye vagy!
És igazuk lehet.

Mert (például):

nem tudok időben felkelni,
ezért gyakran elkések az első óráról,
igazolatlan hiányzás,
a tavaly le is vonták a magaviseletemet,
nyolcasra.

Nem tudom, mi hol van,
ezért sose jutottam el a barátomhoz,
aki elhívott májnkraftozni,
de a Monostoron lakik,
és sehogysen találtam meg a tömbházat,
pedig négy nyelven érdeklődtem a járókelőktől.

Nem tudom, hányat ver a szívem egy perc alatt,
ezért gyakran szorongok, mert arra gondolok,
talán már meg is haltam, csak nem tudok róla.

Nem tudom, milyen az időjárás odakint,
ezért mindig elázom, leizzadok
vagy épp vacog a fogam,
mert az istennek se tudok megfelelően felöltözni.

Nem tudok focizni,
az osztálytársaim nem engednek a pályára,

JÁNOSI ANDREA rajza

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

